

del PP se'n feien un fart, una demostració a la resta de reformes de quina és la via que cal seguir. Federico Trillo, membre designat pel PP per defensar l'Estatut a la comissió constitucional, s'ha limitat a fer els retocs necessaris perquè passe sense soroll el sedàs de la Constitució. Al PSOE, Ciprià Ciscar —que defensa els interessos del grup en aquest tema—, segons comenten fonts consultades per aquest setmanari, està sorprès de l'olor que desprèn la reforma quant al tema de la llengua pròpia. La reiteració de la paraula "idioma" l'incomoda. Ciscar va ser conseller de Cultura sota la presidència de Joan Lerma —entre els anys 1981 i 1989, període en què va implantar l'ensenyament del valencià—, i pensa que, en aquest tema, es fa un pas enrere. El diàleg entre ell i el secretari general del PSPV-PSOE, Joan Ignasi Pla, no seria gaire estret, encara que, evidentment, sense arribar als extrems de Zaplana i Camps. En tot cas, potser Ciscar té la clau que pot desllorigar aquest debat. Una altra haurà d'obrir la porta.

10. Quins terminis cal seguir, ara?

Una vegada presentades les esmenes a la comissió constitucional, una ponència d'aquesta ha de votar-les: de segur que s'acceptaran les 16 presentades per PSOE i PP; les que no, es debatran novament en un ple ponderat —cada 10 diputats a l'hemicicle, un vot—. Tot seguit, cal que el ple del Congrés discuteixca les esmenes que han estat denegades i que, a continuació, vote la reforma conjuntament. Com que és llei orgànica, cal que obtinga la majoria absoluta a la cambra alta; després, s'envia al Senat, que també pot esmenar i l'ha d'aprovar; més tard, novament ha de rebre la benedicció del Congrés, i, ara sí, per acabar, les Corts valencianes han d'acceptar el text que els tornen de Madrid. Abans de falles, Estatut indultat.

Víctor Maceda

“És impossible establir acords amb el PP si no canvia de manera de fer”

Xavier Trias (Barcelona, 1945) ha estat reelegit candidat de CiU a alcalde de Barcelona per a les properes eleccions municipals del 2007. La reducció de la diferència en la intenció de vot a la capital catalana entre PSC i CiU que algunes enquestes apunten ha esperonat la federació a iniciar la lluita per assolir aquesta alcaldia, en mans dels socialistes des de fa 28 anys.

Diu que el tripartit va començar a Barcelona i que acabarà a Barcelona.

—Hi ha una gran crisi de governabilitat. Passa una cosa molt greu. El Govern no actua de manera col·lectiva, amb una corresponsabilitat en l'acció de govern. Fa l'efecte, tant a l'Ajuntament de Barcelona, com a la Generalitat de Catalunya, que cada un ocupa una àrea i que va a la seva. Aquesta manca d'unitat i de lideratge fa que les coses no funcionin. I això el ciutadà ho acaba castigant electoralment.

I a sobre passa que els mateixos que governen intenten treure's l'espai polític que ocupen. És una cosa al·lucinant... Gent que va amb tu i que intenta, de totes totes, debilitar-te! I això també passa a la Generalitat. Allà encara és més gros, fins i tot, el partit mateix del president el debilita quan no li deixa fer una reforma de govern. Això fa que la idea del tripartit —ho crec sincerament— entri en crisi. La gent comença a dir que a l'Ajuntament de Barcelona li cal un canvi.

—Barcelona s'ha convertit en una mena de laboratori de la política catalana, en una mena de test?

—I “*se non è vero, è ben trovato*”... De tota manera, cal tenir en compte

que és molt diferent el govern d'un país del d'una ciutat.

—Aquesta visió política a la capital catalana, com la d'un banc de proves, pot perjudicar o beneficiar-lo?

—No ho sé. Però és que, de fet, avui ningú no sap quines eleccions seran pri-

mer. El que sí que sé segur és que les eleccions municipals seran el maig del 2007. Per tant, jo no puc estar pendent d'això.

Ara, tinc molt clar que quan es facin les eleccions municipals el govern de l'Ajuntament de Barcelona haurà passat 28 anys sent del mateix color.

Si hi havia qui trobava necessari el canvi a la Generalitat de Catalunya perquè diuen governant molts anys els mateixos, més necessari és en el cas de l'Ajuntament de Barcelona... És espectacular, 28 anys!

Penso que la gent percep un final d'etapa. En els darrers vuit anys l'alcalde ha perdut el lideratge. I estem perdent pistonada, sobretot pel que fa a la qualitat de vida de la gent a Barcelona. Hi ha la sensació que la política que s'aplica no està destinada al ciutadà, sinó que és més d'aparador, de festa, que no dóna resposta als problemes de la gent normal i corrent.

—Quins són aquests símptomes de “final d'etapa”, segons vostè?

—La gent té certa indignació, veu que ens gastem molts diners en un Fòrum, però no en escoles bressol, habitatge per a gent jove, equipaments... Tothom diu que Barcelona és una ciutat cara, i és veritat. Però sobretot ho és pels serveis que presta. En ocasions, un districte de 200.000 habitants té molts menys serveis que algunes poblacions de vint, deu o cinc mil habitants. Això genera indignació entre la gent.

I això passa en una Barcelona que té èxit en la seva projecció internacional; ve molta gent i en queda encantada... Com és lògic, els ciutadans pensen que aquest èxit els ha de servir d'alguna cosa. Però l'èxit de Barcelona no hauria de ser per fer que només els vagi molt bé a uns pocs, ens hauria de repercutir en un benestar superior a tothom.

Barcelona ha de ser capdavantera en la generació d'idees, d'iniciatives, de creació de riquesa, però tot això ha de ser per donar més benestar social a la gent.

—Parla vostè d'“el canvi”, manllevant el lema electoral dels socialistes de fa anys...

—Home, és que s'han passat molts anys parlant de la necessitat democràtica del canvi. T'ho serveixen tan bé... Apel·laven al canvi, que consideraven gairebé un principi democràtic; deien que era una vergonya que un govern

Els números del canvi a Barcelona

Xavier Trias ha escollit com a lema: “El canvi”, per a la seva cursa preelectoral cap a l'alcaldia de Barcelona. El mateix lema que va fer servir el PSOE per accedir al Govern espanyol el 1982.

Aquest “canvi” que reivindica CiU també recull irònicament l'argument que l'oposició de la federació, quan era partit de govern a Catalunya, feia per les més de dues dècades de pujolisme.

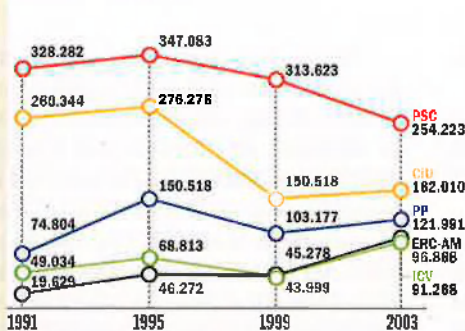
CiU sap, doncs, que a Barcelona aquesta idea juga al seu favor, perquè aquesta alcaldia ha estat de sempre —des de la implantació de la monarquia parlamentària constitucional— en mans del PSC.

Però, avui, CiU veu una esclatxa d'esperança per intentar assolir aquest objectiu que fins ara li ha negat la providència. D'una banda, l'alcalde de Barcelona, Joan Clos, té dificultats amb la seva imatge pública. De fet, ja en les darreres eleccions municipals, el maig del 2003, el PSC va experimentar un important retrocés electoral a Barcelona, respecte al 1999, amb la pèrdua d'uns 60.000 vots: va passar dels 313.000 a 254.000. Aquells van ser un dels pitjors resultats electorals dels socialistes a Barcelona. Des de llavors, les dificultats del PSC per refer-se a Barcelona han topat amb els clarobscur heretats pel controvertit Fòrum de les Cultures del 2004. Paral·lelament, Xavier Trias, el 2003, la primera vegada que es presentava a alcalde, va aturar la caiguda de CiU a Barcelona, tot i que no va poder remuntar més de 12.000 vots, respecte al 1999. La federació nacionalista va aconseguir 162.000 vots, 92.000 menys que el PSC.

Eleccions locals a Barcelona

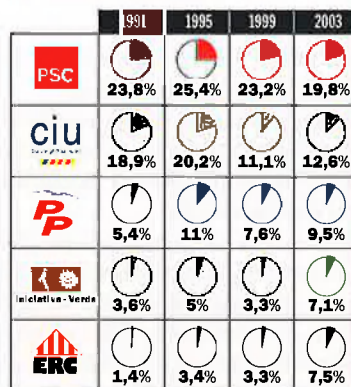
EVOLUCIÓ DELS RESULTATS DE 1991 A 2003
Dades sobre el total d'electors

■ NOMBRE DE VOTS

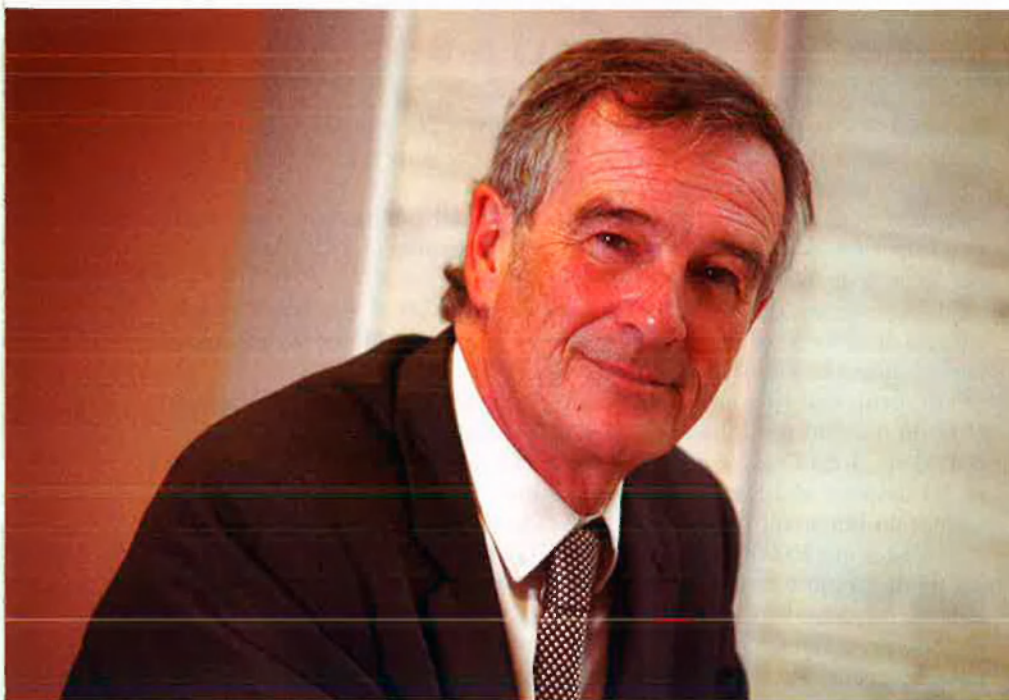
PSC: de 1991 a 1999, PSC-PM
ERC: el 1991 i el 1995, ERC-AM; el 1999, ERC-EV
ICV: el 1991, IC; el 1995, IC-EV; el 1999, IC-V

■ PERCENTATGE DE VOT

Font: Departament d'Estadística de l'Ajuntament de Barcelona

La federació nacionalista ha fet alguns càlculs de quins han de ser els números el 2007 per aconseguir “El canvi” a Barcelona. Estimen que avui disposen d'un interval de vot potencial (electors que podrien arribar a votar, no vot directe) d'entre 380.000 i 400.000 vots. Amb aquest interval, consideren que podrien aconseguir entre 260.000 i 270.000 vots el 2007 per poder assolir l'alcaldia de la capital catalana. Són prop de 100.000 vots més respecte del 2003. Una xifra prou complicada, però que situaria la formació en uns resultats semblants als obtinguts el 1991 i el 1995. Llavors, el PSC superava de llarg els 300.000 vots, i qualsevol alternativa de govern era impossible. Avui, però, la federació nacionalista s'abraça a l'esperança d'estar al davant d'un PSC més desgastat a Barcelona que el dels anys noranta. **E. R.**

JORDI PUJOL

“No pot ser que un alcalde plantegi una ordenança i que no tingui ni el consens dels que governen amb ell, com ha passat a Barcelona”

durés tant... Home, doncs, ara que tothom s'apliqui la mateixa cançó.

—**El que passa és que aquests canvis normalment requereixen acords amb altres forces polítiques. Amb quina faria aquest canvi?**

—Home, de moment amb en Xavier Trias d'alcalde, acompanyat de les forces que estiguin disposades a fer una aposta de canvi real. Que vegin que l'important no és l'urbanisme de decorat, el gran esdeveniment, la festa i la marca, sinó que l'èxit d'una ciutat està en el treball ben retribuït, en habitatges en condicions, en serveis potents en els quals participi tothom, no solament per a uns pocs.

Es un model de ciutat contraposat a l'actual. I qui s'hi apunti ha de tenir present que participar en un govern implica lleialtat entre els que l'integren, que les decisions han de ser col·legiades, i amb corresponsabilitat. No pot anar cadascú pel seu camí.

—**Amb aquest perfil que exigeix als possibles companys del canvi, tal com van les coses, quin grup li serviria?**

—Home, tots estan prou malament, no? Però entenc que això ho determina molt el lideratge. Quan es genera aquesta dinàmica que sembla que s'hagin repartit les carteres, i que cadascú va a la seva, qui mana ha de reflexionar i veure per què passa això. Cal tenir les idees clares, un govern vol dir corresponsabilitat, saber cap a on es vol anar, què es vol fer i què no. No es pot anar tot el dia donant sorpreses com passa ara.

No pot ser que un alcalde plantegi una ordenança i que no tingui ni el consens dels qui governen amb ell, com ha passat a Barcelona. No té cap mena de sentit. I a més, és una mala imatge d'entrada d'aquesta nova ordenança municipal.

Que el que mani es baralli amb els de l'oposició, té una certa lògica, però que els que manen es barallin entre ells públicament és molt greu. Pot haver-hi discrepàncies, però s'han d'esmenar internament, i les decisions han de ser conjuntes i lleials.

—**...Per tant, amb qui creu que podria governar a l'Ajuntament si es donés el cas?**

—Avui per avui, hi ha una situació de distanciament amb el PP. Estan passant coses molt greus i si no canvien la seva manera de fer, difícilment podem treballar plegats. Tu pots trobar un partit que et critiqui, amb idees contraposades, amb punts de vista diferents, però és impossible col·laborar amb un partit que intenta enfrontar territoris per interès partidista.

—**El PP queda descartat, doncs?**

—Si no canvia la manera de fer, és impossible establir acords amb el PP, una gent que fa de l'enfrontament entre territoris la seva estratègia, i a més, quan saben que estan explicant coses que són falses, que van a fer mal, i ho fan d'una manera absolutament irresponsable. Hi ha coses que no es poden fer.

—**Concretem una mica més... I el PSC o ERC?**

—Jo sempre he demostrat que tinc facilitat per entendre'm amb moltíssima gent diferent. Ara, això s'ha de fer amb coherència i seriositat.

—**Podria arribar a acords amb qualsevol d'ells?**

—Em diuen que com que parlo molt de temes socials seria relativament fàcil entendre'm amb segons qui... Teòricament, sí que m'hi podria entendre. Però també tinc dubtes seriosos. Un eix bàsic de l'acció d'un ajuntament és la política social. I la veritat és que en aquests darrers anys això ha estat força penós. Quan la senyora Imma Mayol, per exemple, insisteix a dir que el tema de la prostitució és un problema social —cosa que és veritat—, molt més que de civisme, jo li preguntaria què ha fet per afrontar-lo, ja que porten tants anys al govern de la ciutat? Aquest és un problema també de convivència. Hi ha un problema social gravíssim d'explotació, d'abús a persones que es troben en situacions absolutament límit. En la prostitució, en molts casos, es mercadeja amb persones, sovint immigrades. Això és absolutament inacceptable.

Entenc que és un problema que exigeix prendre decisions mesurades, però el que mai no podem tolerar és que estigui passant el que passa en aquesta ciutat, en ple segle XXI. L'explotació de la gent és vergonyosa. No parlo dels qui exerceixen la prostitució com una opció voluntària —que pot o no ser discutible—, que és en el menor dels casos. La pros-

titució és un món ple d'exploació, de màfies, de compra i venda de persones... És un fet absolutament intolerable.

—El tema de l'incivisme és veritablement un dels més greus de Barcelona?

—Barcelona té molts problemes, i l'incivisme colpeja les persones en el dia a dia i dificulta la convivència. La ciutat ha de facilitar la vida en comú de la gent. Quan es trenca la convivència, la vida en comú es converteix en una confrontació d'interessos.

Per això una de les vocacions que ha de tenir un alcalde és la de ser mediador. En una ciutat hi conviuen molts sentiments i interessos contraposats. Per tant, un alcalde, un equip de govern, ha d'escoltar tothom i prendre decisions. El que no val és amagar el cap sota l'ala i no tenir clar aquest paper. Cal prendre decisions i assumir-ne els riscos.

—El debat de l'incivisme dóna vots?

—Nosaltres no l'hem enfocat així, no ho sé els altres. Jo m'he passat dos anys denunciant aspectes d'incivisme i ningú no em feia cas. De cop, el tema ha passat a interessar l'opinió pública, per què? Perquè a la gent li preocupa moltíssim. Això ha fet que l'alcalde, que negava el problema i deia que era una invenció de l'oposició, s'ha vist obligat a posar-se les piles i ha acabat reconeixent que calia una ordenança nova. Ara, està molt bé que es faci una ordenança nova, però el més important és que s'apliqui. Fins ara, ja en teníem una, d'ordenança, però no es complia.

I això va lligat amb una cosa que sempre li he dit a l'alcalde. Aquesta és una ciutat d'èxit, però no el sap gestionar. L'èxit ha de repercutir en el benestar de tots, si no la gent no el percep. I l'èxit fa que s'hagin de gestionar també els usos massius de la ciutat. Si tot això no es fa, podem morir d'èxit.

—Tornant a les eleccions municipals, si al maig del 2007 no aconseguix el seu objectiu, què farà?

—Jo vaig dir que dedicaria, passés el que passés, dotze anys a l'Ajuntament de Barcelona. De moment en porto dos i uns mesos. I quan dic una cosa la compleixo al peu de la lletra. Ara bé, sincerament, en aquesta opció, de moment, no hi penso.

Enric Rimbau

La COPE, a tope!

EL CIRC DE LA FAMÍLIA BRUNETTI

Envieu les vostres perles a circbrunetti@eltemps.net

Dijous 3 de novembre, instants després de sentir-ho a la ràdio, l'Ignasi Gallart ens envia una perla que, més aviat, és tot un collar de senyora amb possibles—. Cadena COPE, quatre de la tarda. Tot sembla normal al programa de Cristina López Schlichting fins que un dels tertulians, Carlos Díaz, que estava començant la vivisecció de Duran i Lleida arran de les crítiques que el líder d'Unió els havia etzibat el dia abans, inesperadament, se surt del guió i diu:

"Esta instrumentalización que hizo Duran i Lleida ha sido replicada esta mañana de forma igualmente violenta por Jiménez Losantos. Lo siento mucho, pero, a mí, estas situaciones no me gustan nada."

Horror, disidència! La conductora s'afanya a intervenir:

"Pero a mí no me gusta que critiquemos a companeros de esta cadena cuando no estan presentes."

El senyor Díaz, presa d'una estranya dèria de "pensament propi" decideix treure l'artilleria i apuntar a la línia de flotació

"Yo creo que estás acojonada porque no puedes discrepar de Jiménez Losantos."

L'ambient comença a ser molt tens. La Schlichting contraataca amb arguments de moral i d'ordre.

"Una de las leyes de una empresa es el compañerismo."

Però en Díaz, que ja s'ha despentinat del tot, sentència amb l'aplom d'un orador clàssic:

"¿Qué empresa? Mi empresa es la verdad y estaba tratando de decir que la réplica de Jiménez Losantos ha sido brutal [...] esta mañana, y a mas de uno, nos ha hecho casi vomitar."

Hem passat el punt sense retorn, la Schlichting treu l'autoritat en forma d'uitimatum!

"Pues yo te tengo que pedir que o cesas en estas críticas o que salgas de la sala."

La darrera paraula però, pràcticament fora de micròfon, per al díscol lliurepensador.

"Yo digo que ese comportamiento no es correcto... cono."

Des d'aquí, i pel bé de la professió periodística, esperem que la direcció d'aquella catedral de la llibertat d'expressió que és la COPE actuï ràpidament i ferma. No es poden consentir coses com aquesta. Dir coses com "acojonada" i "cono" mereixen un càstig exemplar. Encara que ja hagin passat trenta anys!

Lluís Montserrat

Col·labora amb la família Brunetti! i guanya una cartera encolxinada per a l'ordinador

Ajuda'ns a trobar les millors perles del Circ de la família Brunetti. Feu-les arribar a circbrunetti@eltemps.net (en qualsevol format: vídeo, text o arxiu sonor) o, per fax, al 932 384 263, amb les dades de la "trobada" (mitjà, data, secció, programa, autor...)